

časopise nezabaveným, i dospívá nalézací soud takto k závěru, že zodpovídání se obžalovaného, dle něhož nezamýšlel v čísle 66 časopisu »Egerer Kreisblatt« dáti znovu otisknouti článek, zabavený v čísle 65. téhož časopisu, je věrohodným. Po stránce subjektivní přičítá mimo to nalézací soud obžalovanému k dobru i to, že bylo venkovským listům za války censurními úřady dovolováno, otiskovati články, které ve vedoucích listech prošly bez závady. Než jak zmateční stížnost případně namítá, skutková podstata přečinu dle § 24 zákona o tisku předpokládá nikoli uveřejnění doslovu, nýbrž o b s a h u zabaveného tiskopisu. O tom však, že obsah článku, který dle úmyslu obžalovaného otisknut býti měl v čísle 66. časopisu »Egerer Kreisblatt«, se shoduje s obsahem článku, zabaveného v čísle 65 téhož časopisu, nepochybuje zřejmě ani soud nalézací, který dle rozhodovacích důvodů klade důraz jen na tu okolnost, že oba články svým doslovem navzájem nesouhlasí. Skutková podstata přečinu dle § 24 zákona o tisku není vyloučena ani tím, že článek, uveřejněný v čísle 92. časopisu »Deutsche Zeitung Bohemia«, s nímž arci článek, který uveřejněn býti měl v čísle 66 časopisu »Egerer Kreisblatt«, doslovně souhlasí, zabaven nebyl. Nebylať ani tato okolnost s to, vyloučiti u obžalovaného vědomí, že má otisknutím tohoto článku tiskem uveřejněn býti obsah článku zabaveného. Po stránce subjektivní nemůže konečně obžalovanému beztrestnost zjednat ani ona zvyklost, censurními úřady za války vůči venkovským listům zachovávaná. Nehledíc k tomu, že, jak nalézací soud sám zjišťuje, ona praxe byla zavedena za války, z čehož se podává sám sebou logický závěr, že ukončením války a změnou poměrů, tím nastalou, pozbyla půdy a tedy zanikla, měla praxe ta, jak případně zdůrazňuje zmateční stížnost, místo jen tam, kde se jednalo o články, které nezavdaly podnět k zabavení, nelze se jí tudíž dovolávati v tomto případě, kde šlo o článek zabavený v témž časopise, ve kterém měl dle úmyslu obžalovaného býti znovu otištěn. Přečin dle § 24 tisk. zák. dokonán je teprve v okamžiku, kdy obžalovaný uveřejní obsah zabaveného tiskopisu. V tomto případě pro tehdejší výjimečný stav bylo č. 66 svrchu uvedeného časopisu zabaveno před jeho uveřejněním, takže zabráněno bylo uveřejnění jeho obsahu. Obžalovaný nedopustil se tudíž dokonaného činu, nýbrž toliko pokusu přečinu dle § 8 tr. z. a 24 tisk. zák.

Čís. 350.

Ke skutkové podstatě zpronevěry se nevyhledává, by věc byla svěřena pachateli právě vlastníkem.

Prodávatel pozbývá vlastnictví věci tím, že ji odevzdal na místě, jež určil kupitel.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1921, Kr I 580/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Hradci Králové ze dne 20. května 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle §§ 181, 183 a 184 tr. zák. — mimo jiné z těchto

Obžalovaný namítá především ve zmáteční stížnosti, že Pavel V. smlouvou, mezi ním a stěžovatelem o koupi koní uzavřenou, a zaplacením kupní ceny nabytí pouhého titulu k nabytí vlastnictví ke koním, vlastnictví však že mohl nabýti dle § 425 obč. zák. teprve právním odevzdáním a převzetím koní a to dle § 426 obč. zák. jen hmotným odevzdáním jich z ruky do ruky. Tím, že stěžovatel koně k příkazu Pavla V-a postavil do stáje Jana S-a prý tedy ještě nepřešli do vlastnictví Pavla V-a, poněvadž tím nebyli převzati ani Pavlem V-em samotným ani Janem S-em, o němž prý není zjištěno, že by byl býval zmocněn Pavlem V-em k převzetí koní, tak, že Jan S. neměl ani práva ani úmyslu, nabýti vlastnictví ke koním pro Pavla V. Pavel V. měl prý tudíž oproti stěžovateli pouze nárok na dodání a odevzdání, koně samotní prý však zůstali vlastnictvím stěžovatelovým, který tudíž nezadržel a si nepřivlastnil věc cizí. Námitka je právně bezpodstatna. Dle § 1053 obč. zák. náleží ovšem i kupní smlouva pouze k titulům nabytí vlastnictví a nabývá se vlastnictví koupené věci teprve odevzdáním tak, že až do odevzdání podržuje vlastnické právo prodávatel. Dle § 426 obč. zák. pak mohou sice movité věci na jiného býti přeneseny z p r a v i d l a jen hmotným odevzdáním z ruky do ruky. Než, nehledíc k tomu, že zákon připouští dle okolností i jiné formy tradice (§ 427 odevzdání znamením, § 428 odevzdání prohlášením), spatřuje nalézací soud v tomto případě odevzdání koní správně v tom, že je stěžovatel k příkazu Pavla V-a postavil do stáje, jím určené, byť k tomu bylo došlo i bez osobní přítomnosti Pavla V-a a byť ani nalézací soud neviděl v Janu S-ovi, do jehož stáje koně postaveni byli, V-ova zmocněnce. Vyhověl tím stěžovatel předpisu § 1061 (1047) obč. zák., neboť odevzdal koně kupci na místě, jež kupec sám byl k tomu určil. Nelze tedy právem říci, že koně i potom, když je stěžovatel postavil do oné stáje, zůstali jeho vlastnictvím a že tedy nezadržel a si nepřivlastnil věc cizí. Dovolává-li se zmáteční stížnost na podporu svého stanoviska svědeckých údajů Jana S-a, dle nichž prý S. stěžovatele vyzval, aby si s vě koně vzal zase zpět, budiž jen připomenuto, že dle dalších údajů téhož svědka a také dle rozsudkového zjištění Janu S-ovi, který byl četnictvem sám podezříván z podloudnictví koňmi, šlo jen o to, by koně u něho nadále nezůstali a tam četnictvem spatřeni nebyli. Proto vyzval stěžovatele, který byl koně do jeho stáje přivedl, by si je zase vzal zpět a by mimo to vůči četnictvu prohlásil, že koně jsou jeho; úmysl, prohlašovatí slovy, pronesenými vůči stěžovateli, koně za vlastnictví stěžovatelovo, byl ho dalek. V dalším dovozuje zmáteční stížnost, že Jan S., který koní od stěžovatele pro Pavla V-a nepřijal a zástupcem posléz jmenovaného vůbec nebyl, tím, že vyzval stěžovatele, by si koně vzal zpět, mu koně nesvěřil. Zejména prý nevychází ze svědecké výpovědi Jana V-a na ievo, že by byl koně stěžovateli, jak dovozuje rozsudek, odevzdal jen do uschování a jen na tu dobu, než by od něho (S-a) bylo odvráceno podezření z podloudnictví. Nalézací soud spatřuje pojmový znak svěření ve smyslu § 183 tr. zák. opravdu v tom, že stěžovatel k žádosti S-ově koně, byť bez vědomí a výslovného příkazu Pavla V-a, k sobě vzal. Ta okolnost, že koně nebyli stěžovateli svěření jich vlastníkem, je právně bezpodstatna, neboť skutková podstata zpronevěry nepředpokládá ani dle doslovu znění ani

dle smyslu § 183 tr. zák., by věc byla pachateli svěřena právě jejím vlastníkem; stačí, dostala-li se na základě jistého právního poměru do moci třetí osoby (pachatele) se závazkem, že ji později opět vydá. Tak tomu bylo dle zjištění nalézacího soudu v tomto případě. Obžalovaný byl si toho též vědom, že to nejsou jeho koně a že nemá neobmezené dispozice k nim, považuje koně právem za odevzdané, což plyne též z toho, že za koně dostal peníze a že se po 3 dny o koně nestaral. Pokud pak stížnost namítá, že příslušné závěry rozsudku nenalézají opory ve svědeckých údajích Jana S-a, brojí jen způsobem dle zákona nepřípustným proti případně odůvodněnému přesvědčení nalézacího soudu v tom směru, že stěžovatel koně od S-a převzal k jeho žádosti pouze do uschování a jen na tu dobu, než by od S-a odvráceno bylo podezření z podlounictví. Vycházejíc v dalším z předpokladu opačného, jakoby totiž Jan S. byl býval zmocněncem Pavla V-a, namítá stížnost, že v tom případě byl S. oprávněn koně stěžovateli vrátiti a že oním vrácením přešli koně opět do vlastnictví stěžovatelova, pokud se týče byla jím původní smlouva oboustranně zrušena tak, že prý Pavlu V-ovi vzešel tím vůči stěžovateli opět jen soukromoprávní nárok na dodání koní, resp. na vrácení tržové ceny. Nehledíc k nanejvýš závažným pochybnostem o správnosti těchto právních názorů, opouští zmateční stížnost ve svých příslušných vývodech půdu skutkových zjištění nalézacího soudu, který jednak v Janu S-ovi nespatřuje zmocněnce Pavla V-a, jednak zjišťuje, že stěžovatel vzal koně od S-a pouze do uschování a jen na tu dobu, než by od S-a bylo odvráceno podezření z podlounictví, takže o vrácení koní, které by bylo mělo v zápětí přechod vlastnictví k nim na stěžovatele, nemůže býti řeči.

Čís. 351.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Tím, že prodatel vyhradil předmět potřeby pro staré odběratele, neobmezoval ještě podstatně jeho prodej (§ 12 cit. zák.).

(Rozh. ze dne 29. ledna 1921, Kr I 606/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajším soudě v Plzni ze dne 23. dubna 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle § 12 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Provádějíc důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., brojí zmateční stížnost proti tomu, že mezitímním nálezem lichevního soudu zamítnut byl návrh stěžovatelův na provedení důkazů: a) svědeckým výsledkem Bohumila K. a Army M. o tom, že stěžovatel kontrolním orgánům lichevního úřadu Františku S. a Karlu P. na jich otázku, má-li rum, ihned sdělil, že má asi hektolitr rumu, který musí prodati svým starším zákazníkům; b) dotazem